

lader en Anden, giver Afkald paa. Naar man derimod siger: Naar 5 Aar ere forløbne, skal du eftergive, saa er dette kun, som sagt, en meget uegentlig Brug af Ordet eftergive, man der gjør. Jeg kan selvfølgelig godt forklare mig, hvorfor Udtrykket eftergive er blevet brugt. Det er jo den, som jeg maa erkjende, smukke Hensigt, der har ledet Indbringerne af Lovforslaget, som har gjort det nødvendigt for dem i Lovforslaget at anvende dette Udtryk, da Grundlovens § 30 Litra b. udtaler, at Vedkommende, der skal bevare sin Valgret til Folkethinget, ikke maa nyde eller have nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke enten er eftergivet eller tilbagebetalt; men jeg henstiller dog til ærede Medlemmer, om man virkelig kan sige, at den Fattigunderstøttelse er eftergivet, som man tvinger vedkommende Sogneraad til uden Hensyn til Grunde at give Afkald paa efter 5 Aars Forløb. Som sagt, havde Regjeringen troet at kunne tage en Bestemmelse som denne op i Lovforslaget om Fattigvæsenet, vilde den utvivlsomt have fundet sin Plads der. Jeg skal paa Sagens nuværende Stadium ikke udtale mig videre derom; thi som det ærede Medlem udtalte, vil det jo være rigtigst, at denne Sag undergives Prøvelse af de samme Mænd, som Thinget udvalger til Prøvelse af det almindelige Forslag, hvortil dette jo maa siges at være et ligefrem Accident.

Winther: Den Indvending, som den ærede Indenrigsminister nu fremsførte mod Lovforslaget, er allerede fremkommen, da Forslaget blev behandlet her og desuagtet vedtaget af Thinget. Jeg finder ikke heller Anledning til nu at gaa videre ind paa denne Sag, da det hverken har været min eller mine Medforslagsstilleres Hensigt ved at indbringe Forslaget, at ville have det behandlet som særskilt Forslag uden i Nødstilfælde, det vil sige, uden for saa vidt den almindelige Fattiglov ikke udkommer. Det er netop vor Hensigt at prøve paa, om vi i den almindelige Fattiglovgivning kunne faae indsat en Bestemmelse, og først naar dette viser sig ikke at kunne lade sig gjøre, eller, jeg mener egentlig, ikke lader sig gjøre, fordi den almindelige Lov ikke bliver færdig, først da kunde der være Anledning for os til at optage Sagen som en særegen Sag. Altsaa jeg tror, at det er det Hensigtsmæssigste fra alle Sider, at man nu lader Sagen passere med denne korte Omtale, idet jeg naturligvis ikke dermed vil have sagt, at jeg skulde erkjende Nødtigheden af, hvad den ærede Minister nu ansførte, som jeg netop har modsagt, den Gang det tidligere blev fremsat.

Berg: Det forekommer mig ikke, at § 30 i Grundloven indeholder nogen Bestemmelse om, at det skal være Kommunalbestyrelsen, der skal eftergive Fattigunderstøttelse; det er ganske beholdt den almindelige Lovgivning at bestemme, i hvilken Udstrækning man vil overlade det til Kommunalbestyrelserne at eftergive Fattigunder-

støttelse, og indenfor hvilken Begrænsning Lovgivningsmagten selv forbeholder sig Eftergivelsen. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at, selv om der kan indvendes Noget mod Udtrykkene i § 1 andet Stykke i dette Lovforslag, kan der utvivlsomt ikke indvendes Noget mod Tanken i, at Lovgivningsmagten er berettiget til at eftergive Fattigunderstøttelse. Derfor altsaa Lovgivningen fastsætter, at Kommunalbestyrelsen kan eftergive Fattigunderstøttelse, som er oppebaaren i Løbet af 5 Aar, men at Lovgivningen, altsaa Staten som saadan, eftergiver Fattigunderstøttelse, der ikke er fornyet i 5 Aar, da tror jeg, at det er i fuldstændig Konsekvens med Grundlovens Bogstav. Det er kun en Omfkrivning, og i saa Fald behøves der kun en Omfkrivning af den i Lovforslagets § 1, andet Stykke liggende Tanke. Jeg billiger ganske dette Lovforslags Hensigt, og det forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister gjorde ligesaa, og naar det er Tilfældet, kan man vistnok med god Villie komme ud over de formelle Vanskeligheder, som der kunde være for den rette Forstaaelse af dette Forslag i Forhold til Grundloven. Jeg tillader mig at anbefale Forslaget til grundig Overveielse af det Udvalg, der blev nedsat under foregaaende Sag, til hvilket dette Forslag sandsynligvis vil blive henvist.

Indenrigsministeren: Det er fuldstændig rigtigst, naar det ærede Medlem udtalte, at der ikke i Grundloven findes nogen Bestemmelse om, i hvilket Omfang det er tilladt de kommunale Bestyrelser at eftergive Fattigunderstøttelse; men een Ting fastholder Grundloven, og det er, at Fattigunderstøttelsen skal være eftergivet, og saaledes som Bestemmelsen er indført i Lovforslaget, er den ikke eftergivet, ikke efter min Mening i alt Fald. Det, som er udtalt her, er, at Fattigbestyrelsen, enten den vil eller ei, efter 5 Aars Forløb, naar Vedkommende ikke har modtaget Fattigunderstøttelse i den Tid, skal give slip paa den Ret, den i Øvrigt har til at staffe sig Erstatning hos Vedkommende for den Understøttelse, den har ydet ham, og saa snart en saadan Evang er bleven tilføjet, er der ikke mere Tale om at give eller eftergive. Her er altsaa ikke Tale om, at jeg skulde ville paastaa, at Grundloven har villet gjøre nogen Indskrænkning med Hensyn til Eftergivelse; men jeg kan kun forstaa, at Lovforslaget, som det foreligger, vel bruger Udtrykket eftergive, men i Virkeligheden aldeles ikke taler om Eftergivelse, men om en Frist, der er sat som den yderste Grændse for det Dødblik, hvor Sognebestyrelsen eller Kommunalbestyrelsen ikke længere kan gjøre sit Krav paa Refusion gjældende. Det er altsaa slet ikke om Bestemmelsen om Eftergivelse i Grundloven, at jeg taler, men om, hvor vidt man virkelig kan sige, at Lovforslaget taler om den i Grundloven omhandlede Handling fra Sogneforstanderskabets Side, at det skal eftergive.